

הגיע הרגע

הרב **אפרים שרבני שליט"א**

אני

רוצה לשתף אתכם במשהו. משהו שכבר הולך אתנו שנים ועכשיו הגיע הרגע לספר אותו.

זה התחיל לפני שנים עשרה שנה. הייתי מוסר שיעור קטן באחד הבתים. בהתחלה אני חייב להגיד, לא היו לי כל כך הרבה תוכניות וציפיות, הכל היה בקטן, אבל ממש משום מקום עוד בחור ועוד בחור, כאן מישוהו שחיפש סוף סוף מקום להתחזק, וכאן מישוהו שתמיד רצה ללמוד גמרא, ופתאום ברגע אחד המקום צר מלהכיל. בחסדי ה' שמענו על מקלט מתחת לבית הכנסת "אביעזר" כאן בשכונת גילה, שהחזיקו אותו גבאים נהדרים, ראובן קראזי ויגאל זדה, וכששמעו והבינו את הצורך הגדול הם הסכימו לתת לנו את המקום ברוחב לב. עד היום אני אסיר תודה להם על אותה תקופה, יברכם ה' לעולם.

ותודה לה' יתברך, גם שם לא עבר זמן קצר, והמקום נעשה צר מלהכיל. אנשים נדחקו כתף אל כתף, הייתה צפיפות שממש מורגשת, אך לא ידעתי שדווקא הצפיפות הזו תוליד כזאת קירבה.

לא אשכח, כשאחד מן האברכים שלנו חלה, המחלקה בבית החולים ממש שינתה צבע, היו שם אברכים שעטפו אותו למשך כל היום. אני אפילו זוכר כשאחת האחיות עצרה במסדרון ושאלה איזה אדמו"ר הגיע לכאן, שכל כך הרבה באים לבקר אותו כל יום? וכשהיא ראתה בחור בסביבות גיל העשרים שוכב במיטה, היא הוכתה בהלם.

היא ניגשה אלי ואמרה לי "אני יכולה להגיד לך משהו? יש אנשים שמתעוררים בתשובה משיעור תורה או מדרשה מחזקת, אני מתעוררת מתמונות כאלו. אם יש משהו שבאמת הצליח לגעת לי בלב, זו התמונה הזאת. אני עובדת כאן 25 שנה, אני לא זוכרת את המחלקה נראית ככה. אוי, כמה שזה יפה לראות".

היו שיעורים שבהם הייתי עומד מול הקהל ומרגיש שכמעט דמעות עולות לי, כמובן, לא מכאב – אלא מההרגשה המיוחדת שכאן, במקום הכי צנוע ופשוט, נבנית אבן פינה של משהו ענק. כי באמת מה שהיה שם, לא ניתן לקנות בכסף.

תמונות של בחורים שנבנים בצורה כל כך יפה, עם השקפות נכונות ובריאות, ועם הזמן חלקם אף נעשים אברכים שבונים בית לתפארת ואף מוציאים הסמכה לרבנות, וכל זה כמובן יחד עם אהבת ישראל במלוא עוצמתה, שכל מי שהיה נכנס היה אומר "מרגישים את האהבה כאן באוויר". אגב, אלו סוגי המשפטים שנתנו לי כל כך הרבה כוח אולי את רוב הכוח.

ושם באותו המקלט, בצפיפות, בדוחק, כבר הבנתי שאי אפשר להישאר לנצח. צריך בית אמיתי, רחב, מקום כזה שיכיל את כל הלב הזה, את כל הנשמות שמוצאות כאן את מקומן. וכבר אז היה לי ברור, שיום אחד נבנה בית כזה.

אך גם ידעתי שדרך שמובילה למגדלור גדול כל כך, חייבת לעבור דרך ים סוער, אך כמובן שלא חששתי. עם ה' יתברך, עם התורה וכמובן אהבת ישראל, אין לי פחד ולא חצי פחד, להפליג בכל מימי האוקיינוס.

ואכן האתגרים לא איחרו להגיע. זה התחיל כבר בעירייה, שם היו סוג של אנשים שלא ראו בעין טובה את מה שקורה אצלנו. קהילה שמתחזקת, בחורים שמתקרבים לתורה, אברכים בני עלייה, אחדות שמחזקת – כל זה לא מצא חן שם כל כך.

היו שניסו להמעיט בערכנו, ניסו להנמיך אותנו, להצר את צעדינו, להחליש את ההתלהבות, ובקיצור, לשים לנו מקלות בגלגלים.

אך הדברים האלו רק חיטלו אותי יותר. בכל פעם שהרגשתי שמסובבים את הברגים כדי לעצור אותנו – ראיתי איך הקב"ה תמיד אבל תמיד, היה שולח את האדם הנכון, ובזמן הנכון. מילה אחת שלו, חיוך אחד, ולעיתים רק עצם הנוכחות – והדלת שנראתה נעולה נפתחה. לא פעם ולא פעמיים ראיתי בעיניים איך יד ה' מסובבת את הסיפור ברגע אחד.

כמו שבאחד הימים בעירייה שוב שמו רגליים, וממש הכל פתאום היה נראה רחוק כל כך, כמעט נגמר הסיפור, עם וועדה בבוקר למחרת שאמורה לדחות הכל.

לילה לפני הלכתי לערוך חופה, אבא של הכלה אמר לי "שמעתי שאתה קצת טרוד". אמרתי לו "כן, קצת מבית הכנסת". "למה?". אמרתי לו "העירייה". הוא שאל "באיזו מחלקה?". אמרתי לו "מחר יש וועדה ויש אנשים שם שלא כל כך שמחים". הוא אמר לי "מחר בבוקר אני אתקשר אליך". הוא התקשר בבוקר ואמר הכל אושר, מי שהציק לך יותר לא יציק לך.

כאלו עשרות סיפורים אם לא יותר. בכל פעם שהיה נראה שהדלת הולכת להיסגר, ה' יתברך תמיד היה שם ולא נתן לה להיסגר.

בבוקר אחד הודיעו לנו בהפתעה, שמכיוון שיש ארבע עמותות בגילה שביקשו מגרש, לכן הוחלט בעירייה שרק שניים מהן יקבלו. אני זוכר את ההרגשה – כאילו מישוהו מנסה לקפל את החלום שלנו ולשים אותו במגירה סגורה. הייתי בצער גדול. שתיים מתוך ארבע, מי אמר שנקבל? וגם המקום הוא מקום שלא רציתי בכלל, זה לא המגרש שעליו תכננתי. ממש כאב לי איך הם תלשו אותנו מאותו מקום שביקשנו והחליטו להניח אותנו במקום אחר שלא נראה בכלל מתאים, לא מבחינת המיקום ולא מבחינת הגודל.

אבל שוב – ההשגחה האלוקית גלגלה שנקבל שם שטח, שהיום אני מודה לה' על כל רגע ורגע שהוא בחר דווקא אותו. לא יכולנו לבקש יותר מזה. מבחינת המיקום, מבחינת הגודל, ומעוד כל

המשך שיחת הרב בעמ' הבא <<

זמני השבת

לנוהגים 40 דק'	הדלקת נרות
18:39	18:59
יציאת השבת (ר"ח)	יציאת השבת
20:39	19:49

ירושלים

פרטים
בעמוד 4

הדלתות נפתחות,
האור נכנס...

התביישתי. אך הוא אמר לי תסמוך עלי והלך..

והנה יום למחרת, יום שבת, סמוך לצאת שבת, טיילתי עם אחד האברכים, ודיברנו על זה בכאב. אמרתי לו שרק הקב"ה יכול להושיע, כי ידינו קצרה, כי אין מקום בדרך הטבע שיכול לענות על הדרישות שלנו.

מרוב שהיינו עסוקים במחשבות, לא שמנו לב שכבר הגיע זמן ערבית של מוצאי שבת ולא ידענו איפה נמצא מניין. אמר לי האברך שיש מניין אחד באזור שמתפללים מאוד מאוחר, זה נמצא ברחוב האנפה בבית הכנסת "משכן משה".

האמת שאני גר בגילה שנים רבות ומעולם לא התפללתי שם. הגענו. אמר לי אותו אברך: "אני חייב לשאול אותך שאלה, בבקשה אל תגיד לי לא. אני מכיר את הרב כאן, קוראים לו הרב שי צדוק הי"ו, אתה מסכים לי לשאול אותו?". לא הבנתי את השאלה, "מה לשאול אותו?". שאלתי. "נשאל אותו אם הוא מסכים שהכולל יהיה כאן. אני מכיר את בית הכנסת הזה יש בו הרבה מקום. ובשעות היום הוא לא פעיל". התביישתי. איך אכנס לבית-כנסת שמכהן בו רב ואפריע לו. אך הוא אמר לי תסמוך עלי והלך. אחרי כמה דקות הוא חזר עם חיוך רחב: "הרב אמר – כן! כבר ממחר!". לא האמנתי. "מחר? כבר?" – "כן, מחר בבוקר אתם כאן".

מבהיל! מבהיל! לפני כמה דקות לא היה לאן ללכת ואין אפילו קצה חוט, ומחר בבוקר כבר יש בניין.

מדרגות נסתרות

וכבר למחרת – היינו בפנים. בית כנסת מרווח, מקום לכולל ולשיעורים בערב, קשה לעכל. אחרי שעילתי קצת, ישבתי בערב עם עצמי, ופתאום הבנתי שהקב"ה "דאג" שאני אאחר את הערבית, הרי אני לא זוכר את עצמי מאחר ערבית של מוצאי שבת, זו פעם ראשונה שזה קורה לי, וכל זה בכדי שהרגליים שלי ייקחו אותי למניין היחידי שמתפלל מאוחר, שזה המקום שהקב"ה הכין בשבילנו להחזיק אותנו במשך השנים הבאות עד כניסתנו אל הבניין החדש.

ומאז – אנחנו שם. לא שבוע, לא חודש – אלא למעלה מעשור. כל יום שבו אני נכנס ל"משכן משה" אני נזכר באותו ערב.

נזכר איך חשבתי שאין מוצא – ובסוף הקב"ה סובב הכול לטובה, ובצורה שאפילו לא חלמתי עליה. אותם ימים חיזקו אצלי אמת אחת: גם כשאתה לא רואה את הדרך – אל תפסיק ללכת. הקב"ה כבר הכין את המדרגות הבאות, גם אם הן נסתרות מעיניך.

ואז הגיע השלב של הכסף. זה גם אחד מן השלבים המפרכים. איך בונים בית כנסת בלי כסף? הרי אפילו לגבש קיר קטן צריך מימון, וכאן אנחנו מדברים על בניין שלם.

החלטנו להתחיל מבפנים, מהקהילה שלנו. אמרתי לאנשים "הבית הזה לא יחכה, הוא ייבנה עכשיו ועם האנשים שנמצאים כאן עכשיו ועם האגורות שלהם. העיקר שכולם מסכימים לתת גם ממה שאין". זה היה מחזה מאוד מרגש – כל אחד מהקהילה לקח על עצמו הוראת קבע ארוכת שנים. זה לא היה שקל או שניים – אלא התחייבויות אמיתיות, מכיסם, מהלב. ביחד, זה כבר היה סכום מכובד מאוד. אך מעבר לכסף – זה הלבבות המלוכדים שהופכים את הקירות למשפחה. אנשים אמרו לי: "הרב, אנחנו איתך. לא משנה מה יקרה – אנחנו לא עוזבים את החלום הזה".

מחלומות למציאות

ואז הגיע הרגע שכל אחד מאיתנו חיכה לו בסתר ליבו. הבוקר שבו הטרקטור הראשון נכנס לשטח. לא עוד דיבורים, לא עוד חלומות כתובים במחברת – מציאות. ברגע ההוא, כשהשיניים הגדולות של הטרקטור ננעצו באדמה, עמדתי שם, האברכים לצדי, אנשים

המשך שיחת הרב

כך הרבה דברים, שלא היה לי את הכלים ואת העיניים לראות. רק הוא ידע לראות. ושוב התברר כמו תמיד, שהקב"ה ידע הרבה יותר טוב מאתנו איפה הבית הזה צריך לעמוד.

השגחה פרטית מבהילה

הבירוקרטיה הייתה מלחמה מתישה. השטח היה קטן יחסית ולא מכיל את הצרכים שלנו. צריך היתר חדש. אנשים אמרו לי "היתר חדש זה אומר התנגדויות, דיונים, ישיבות, חתימות, מסמכים בלי סוף, יש לך את הכוח עוד פעם להיכנס לשם?". אמרתי להם "אם בונים, אז בונים. ועד הסוף. ויש לי את הכוח ברוך ה'". נכון שזה היה מעייף מאוד, אבל אני חייב להגיד שבכל פעם שהעייפות כמעט הכריעה אותי, הזכרתי לעצמי – זו לא מלחמה פרטית שלי. זה בית לה' יתברך. והוא זה שינצח.

כשהייתי יוצא מהישיבות האלה, מותש, הייתי חוזר אל המקלט הקטן, רואה את פניהם של האנשים, ומרגיש שהכול שווה. ידעתי – אם הם מאמינים בי, אם הם מאמינים בחלום הזה – אסור לי לעצור.

ואכן, אחרי כל המעקפים, אחרי כל השינויים, אחרי כל ה"לא", הגיע ה"כן". ובהשגחה פרטית מבהילה – קיבלנו את המגרש הנוכחי.

בד בבד בזמן שאנחנו מבקשים את המגרש, הגיעה עוד נקודת מבחן קשה – ערב ראש השנה, הודיעו לנו אנשי בית הכנסת שאנחנו צריכים לפנות את המקלט שאנחנו שוהים בו, כי יש למקום ייעוד אחר.

"לאן נלך? הלחץ היה עצום. הרגשתי את המועקה של קהילה שלמה שעומדת ברחוב, בלי בית, בלי כתובת, יש איתי ציבור שלם שאין לי לאן לקחת אותו. עברתי על כל האפשרויות – ואין. בדקתי, ביקשתי – אך כל הדלתות נסגרו. הרגשתי כמו רועה שאיבד את הדרך עם כל הצאן שלו. אך גם שם הוא היה אתנו. לפעמים במהלך החיים, בניסיונות מסוימים, יש הרגשה כזאת כאילו ה' יתברך לא מתערב, לפעמים נראה אפילו שהוא עוזב חלילה, אבל בסוף תמיד אתה מוצא שהוא כל כך

**"מרוב שהיינו
עסוקים
במחשבות,
לא שמנו לב
שכבר הגיע
זמן ערבית..."**

היה שם, אבל כל כך.

יום ששי נסענו לקבר רחל להתפלל לה' שיושיע אותנו, "רבונו של עולם לאן הולכים? לאן הולכים?!" בדרך הטבע באמת שלא ראיתי דרך, בלב שלי אמרתי חוץ מלהוריד בניין מהשמיים אין שום מוצא אחר. אין כאן כלום באזור. בקושי דירות להשכיר יש, כל שכן מקום שיכיל ציבור כל כך גדול שאין זה בנמצא.

בכל הדרך הזאת תמיד ביקשתי מהקב"ה שאני לא רוצה לסובב על הפתחים, אני לא רוצה ללכת לבקש כספים לא בארץ ולא בחו"ל. זה לא אני. באמת זה לא אני. אני לא טוב בלבקש. אנשים שמבינים בעניין אמרו לי "אתה חייב לטוס לחו"ל, יש שם אנשים פוטנציאליים שיכולים מאוד לעזור. אתה חייב לעשות את זה כמו שכולם עושים". אך אני הייתי בשלי – כמו שאפשר משם הוא יכול להביא את זה מכאן.

ואז זה הגיע. באחד הימים בכולל, שני אנשים יקרים דופקים בדלת. הם נכנסו. הם סיפרו לי שהם מחו"ל, וברוך ה' שומעים שם את השיעורים. דיברנו כמה דקות. ואז הם שאלו אותי אם אני צריך משהו. עניתי: "ברוך ה', אני לא צריך כלום, הכל יש לי". הם לא ויתרו. "באמת?" שאלו שוב. אך עדיין הייתי בשלי. "לא חסר לי כלום".

הם לחצו מאוד ואז אמרתי קצת בבושה: "תראו, יש משהו... שהוא לא פשוט, אני לא יודע אם לשתף אתכם בכלל, זה קצת מסובך". הם דחקו אותי לומר. ואז אמרתי שאנחנו בונים בית כנסת והעלויות כבדות, זה סכום לא מבוטל, אמרתי להם את הסכום בבושה. הם הסתכלו אחד על השני, ואחרי שנייה אמרו: "הכל בסדר אנחנו איתך".

התרגשתי מהם כל כך, אבל יותר התרגשתי מה' יתברך, מהצעדים שלו. מהמהלכים שלו. כשהגיע הזמן הוא דאג להביא לנו מקצה העולם שליחים בשביל להרים את הבית הזה, ואני אפילו לא צריך לקום מהכסא, זה פשוט דפק לנו בדלת.

רציתי משהו מיוחד

ובתוך כל המאמץ הזה, בלטו כמה אנשים שנשאו את הפרויקט הזה על הכתפיים שלהם בלי מנוחה. ידידי אהובי, יעקב בן ישי הי"ו – איש של מעשה, שלא נח אפילו דקה. אם היה צריך לדבר עם קבלן – הוא שם. אם היה צריך לרוץ לעירייה – הוא כבר בדרך. כל כך הייתי צריך את האיש הזה בפרויקט הזה. וכאן המקום להודות לו מקרב לב על העשייה שלא נפסקה ולא נפסקת עד היום. יהי רצון שיזכה שכשם שטרם ורץ למען בית ה', כן ירצו לפניו ברכות וישועות כל ימיו, ויראה נחת מכל יוצאי חלציו.

וכן ידיד נפשי בן מזרחי הי"ו, איש יקר כל כך לליבי – שפתח את ליבו וכיסו, ודאג לעשות הכל שהבנייה לא תיעצר, יהי רצון שכשם שפתח את ליבו וכיסו למען בית ה', כן יפתחו לו שערי שמים לשפע וברכה בכל מעשה ידיו.

וכן הקבלן גבריאל עמיאל הי"ו, אחרי שקבלנים רבים הרימו ידיים ואמרו שפרויקט כזה הוא מורכב מדי – לא רק שהוא לא ויתר, אלא נכנס בכל כוחו. הוא לא היה "עוד קבלן", הוא היה שותף למסע. עבד ימים ולילות, הוא לא ספר שעות, לא חיפש קיצורי דרך, ורק דבר אחד עמד מול עיניו – לראות את הבית הזה עומד לתפארת. יהי רצון שכשם שבנה במסירות את בית ה', כן יבנה לו ה' בית של שמחה, נחת וברכה לדורות.

ואז הגיע סיפור ההשגחה של העיצוב, אחד מהדברים שהשאירו אותי פעור פה. רציתי משהו מיוחד. האמת שראיתי בתי כנסת בכל העולם – גדולים, מפוארים, מרהיבים – אבל שום דבר לא התחבר לי עד הסוף, רציתי משהו שהקב"ה יגיע עליו "כן, את זה".

ואז יום אחד ראיתי תמונה של בית כנסת בחו"ל – וידעתי: את הסגנון הזה אני רוצה, את הידיים של האיש שעשה את זה אני מחפשי". הבעיה? שלא היה כל דרך להגיע לאדריכל. חיפשנו, ביררנו – אך

המשך שיחת הרב בעמ' הבא

הדמיית ההיכל של האדריכל מחו"ל

מהקהילה סביבי, וכולנו שותקים. זה היה רגע שלא צריך מילים – רק הלב דיבר במקומו.

אבל הבנו מהר מאוד – שהכסף לא יספיק. בניין כזה דורש סכומים עצומים. ואז הגיע הרעיון של 'קוזמאצי' – גיוס המונים. אני מודה – בהתחלה קצת חששתי. לא ידעתי איך זה יתקבל, ואם אנשים בכלל יתרמו, אבל כשהתחלנו – רק אז הבנתי כמה אהבה ומה כוח האהבה שיש במקום הזה.

המשיק של הפרויקט אמר לי "תראה, זה לא פשוט כמו שחושבים. אל תשאף להרבה, תציב יעד נמוך של מיליון שקל". אמרתי לו "לא, אי אפשר, צריך הרבה יותר, אם לא, בית הכנסת לא יעמוד. היעד יהיה לפחות פי שלוש". הוא צחק מעט ואמר "חלומות לבד ומציאות לבד. אני מנוסה בזה, זה לא יעבוד". אמרתי לו "בלי אהבה אני איתך, אולי נגייס כמה שקלים, אבל עם אהבה ומסירות נפש אתה לא תכיר את המספרים".

ניגשתי לכל החברים והקרובים והסברתי להם שהצבנו יעד ממש מטלטל, יעד שנראה קצת הזוי אפילו למנהלי הפרויקט, אבל אני מאמין באחדות ובמסירות נפש אחד לשני, ואני בטוח שאם כולם ישימו את הלב על השולחן, השאר כבר יבוא. "אם אתם איתי קדימה, ואם לא אז תגידו לי את זה עכשיו". האמת, שכבר ידענו את התשובה.

ואני רוצה להגיד לכם. אלו היו יומיים-שלושה של נס גלוי. בכל שעה המספרים קפצו במהירות מסחררת. הטלפונים לא הפסיקו לצלצל. אנשים התקשרו מהארץ ומחו"ל: "שמענו, ראינו, אנחנו רוצים להשתתף". הבית שלנו הפך למטה של אהבת ישראל – אברכים, בחורים, נשים, ילדים – כולם נרתמו. ראיתי ילדים קטנים מסתובבים עם קופות צדקה קטנות, דופקים על דלתות: "זה בשביל בית הכנסת שלנו". מישוה נתן לי סכום של כסף משמעותי, ואמר לי: "זה כל מה שחשכתי למען הילדים שלי, אבל אני לא דואג, אני דואג לבית הכנסת – ה' כבר ידאג לילדים שלי". אלו רגעים שאתה מרגיש ששם ישראל הוא באמת משפחה אחת.

"אלו היו ימים של נס גלוי..."

מבחן אמונה מחדש

האנרגיה באותם ימים הייתה משהו שקשה לתאר. כל שעה נוספת הייתה מתנה. היינו יושבים מול המקרן ורואים – עוד עשרות אלפים, עוד מאות אלפים. אנשים חיבקו אחד את השני, צחקו, בכו, שרו. זו הייתה אחדות שלא רואים כל יום. ובסייעתא דשמיא הגענו ליעד ואף עברנו אותו. המנהל של הקמפיין ניגש אלי כשכולו מזיע ואמר לי "תדע לך, היום למדתי שיעור של 'ביחד'. תמיד האמנתי שאחדות מביאה לדברים גדולים, אך בחיים לא האמנתי שהיא גם יכולה לגעת כל כך חזק במספרים. יש כאן מספרים שהצוות שלנו מעולם לא הכיר".

אך גילינו שהדרך עדיין ארוכה. הבנייה דרשה סכומים גדולים, וכל שלב היה מבחן אמונה מחדש. היו רגעים שבהם הכסף פשוט נגמר. לא נשאר אפילו להשלים את העבודה שהתחלנו. כל עצירה כזו הייתה כמו אבן כבדה על הלב. אבל אז, כמעט תמיד, קרה משהו בלתי צפוי: תרומה שהגיעה ברגע האחרון, תורם שהחליט להכפיל את הסכום שכבר נתן, מישוה שפתאום הופיע עם פתרון טכני שכולם שברו עליו את הראש.

תמיד ראיתי שכשהקב"ה רוצה, זה כבר לא משנה כמה זה עולה. די לספר על איש אחד יקר עם שותפו שהסכימו להלוות לנו סכום גדול מאוד מאוד. סכום שהוא בגדר מציל חיים לפרויקט. הסברתי לו שאני לא איש של הלוואות ואני אוכל להחזיר לו ממש לאט לאט עם השנים. הוא אמר לי שבשביל בית הכנסת אין לו בעיה לחכות. אחרי תקופה הוא התקשר אלי ואמר: "ההלוואה שדיברנו עליה תשכח ממנה, היא כבר הפכה לתרומה, זו כמובן הזכות שלי".

– לא תמיד ראינו את התמונה באמצע, לפעמים הכול נראה מבולבל, חסר היגיון, אבל בסוף – הכול יוצא כל כך מושלם, ציור יפה שרק הקב"ה יודע איך לצייר אותו, ציור שהסוף מאיר גם את ההתחלה.

אני עומד מול הארון הקודש, מניח יד על הדלת, ולוחש לעצמי: "תודה, רבנו של עולם. תודה על ההשגחה, תודה על הקהילה, תודה על הליווי הצמוד, תודה על הבית הזה, ותודה על כל נשימה שהובילה אותנו לרגע הזה".

כשאני קורא לעצמי את המגילה הקטנה הזאת – אני אומר לי ולכם: לעולם אל תפסיקו להרים עיניים. גם אם הדרך ארוכה, גם אם נדמה שהכול נתקע, גם אם אנשים מנסים לשכנע אתכם לוותר, אם החלום שלכם הוא לשם שמים – הקב"ה יפתח לכם את הדלת הנכונה, בזמן הנכון, עם האנשים הנכונים.

ואולי, בסוף, תגלו – כמו שאני גיליתי – שהמסע עצמו, עם כל המהמורות שבו, היה לא פחות חשוב מהמטרה, כי הוא זה שבנה אתכם, חיבר אתכם, גיבש אתכם – והפך אתכם למה שאתם היום.

אז הנה אנחנו כאן, הבית עומד, הלב פועם, והפה אומר תודה. ובעזרת ה', מהבית הזה יצא אור גדול – אור של תורה, של תפילה, אור של אהבת ישראל – אור שיגיע רחוק, הרבה יותר רחוק ממה שאנחנו יכולים לדמיין.

ועכשיו זה הזמן אחים אהובים, חברים יקרים, בני משפחה יקרים ללב שאחרי שנים עשרה שנה של חלום בוער, של דמעות, של תפילה, של לילות בלי שינה, של מסירות נפש ושל אחדות נפלאה – אנחנו פותחים את הדלתות.

וחשוב לי מאוד לומר שזה לא "בית של משהו" – זה **הבית שלנו**, של כל מי שתרם, של כל מי שהתפלל, של כל מי ששמח יחד איתנו. וגם אם הייתם רחוקים – נשמעתם נגעה בבנייה הזו.

אנחנו מזמינים אתכם להיות שם ברגע שבו נפתח את הדלתות לראשונה. לבוא, להתרגש, לברך, ולהתברך, ולהרגיש שאתם חלק מהנס הזה. בגב העלון מצויינים הפרטים של התאריך המקום והשעה. **מחנה לכם שם, שבת שלום עם ישראל!**

רבי ישראל
שלום

נ.ב. כמובן, כאן המקום לשלוח תודה רבה לאברכים היקרים, תלמידים הרי הם כבנים, ולכל אנשי הקהילה, שעל כל אחד מהם יש לי לכתוב מגילה בפני עצמה, ומודה אני לה' יתברך יום שזיכני להיות בקרבם ובמחיצתם. יה"ר שיזכו כולם ללמוד תורה מתוך נחת, ולהעמיד דורות ישרים לפני ה' כל הימים, אמן כן יהי רצון!

"והתוצאה? חכו ותראו. הוא באמת צדק..."

כלום. חלפו שבועות, אך ללא הצלחה. כמעט והתייאשתי. ואז, כמו יד נעלמה שסובבה את ההגה, מצאתי את עצמי בחנות כיסאות לבית הכנסת. הם מדברים איתי, ובדרך אגב אני מראה להם את התמונה של הסגנון שאני אוהב. המוכר מסתכל ואומר: "אה, זה? אנחנו מכירים אותו. הוא מחו"ל, הוא עובד איתנו".

אני עוצר. "רוצים שנקשר ביניכם?" – אמרתי "כן, בשמחה גדולה!". וכך, בהשגחה פרטית שאין לה הסבר טבעי, מצאתי את עצמי מדבר עם האדריכל. דיברנו, הסברתי לו שמהתחלה כבר אמרתי לעצמי שאני לא הולך לעשות "משהו יפה", אלא משהו שיעשה כבוד אמיתי למלך מלכי המלכים. "מאות מיליונים נשפכים על פארק אשדוד, על מוזיאון תל אביב ועל אצטדיון בלומפילד – ארמונות להבלים. ולבית ה' נחסך? אם אתה איתי לעשות משהו שלא היה – נצא לדרך". והוא, בלי היסוס, אמר לי: "כן אני מוכן לגמרי". והתוצאה? חכו ותראו. הוא באמת צדק. גם אתם תגידו שהוא צדק.

ההתרגשות בקהילה הגיעה לשמים. אנשים התחילו לקנות דירות ליד בית הכנסת, רק בכדי להיות קרובים אליו.

ואז זה קרה. אחרי שנים עשרה שנה של חלום, של ריצה, של דמעות, של לילות בלי שינה – הבית קם. לא עוד שרטוטים על נייר, לא עוד חלומות שמרחפים באוויר – בית חי, נושם, עומד על תילו.

והלב – אוי הלב – כמעט ולא מכיל את ההרגשה. אנשים מהקהילה עמדו, הסתכלו מסביב, וחלק מהם לא יכלו לעצור את ההתרגשות. ראיתי מבוגרים, כאלה שכבר עברו הרבה בחיים, עומדים ומתרגשים כמו ילדים. "מי היה מאמין..." הם לחשו.

והנה – חנוכת הבית מתקרבת. אנחנו מתכננים אירוע שלא רואים כל יום. הרב הראשי, מסכי לד, תזמורות, תפילה, ורגעים של רגש טהור. וכל מי שתרם, כל מי שהתפלל, כל מי שהחזיק אותנו ברגעים הקשים, צריך לדעת שחלק ממנו טמון כאן בין האבנים.

שנים עשרה שנה של חלום בוער

וכשאני בימים האחרונים נכנס לבית הזה, אני לא רואה בו רק בניין – אלא מגילה שלמה. מגילה שנכתבה בזיעה, בדמעות, בחיוכים, בניסים גלויים ובהשגחה פרטית שרק הקב"ה יודע לארגן. וכמו במגילת אסתר

אחרי שנים של תקווה, עמל, תרומות, תכנונים ותפילות -

הדלתות נפתחות.
האור נכנס...

המעמד האדיר והמרגש
של חנוכת הבית
של בית הכנסת והמרכז הרוחני
"מחנה אפרים"

במעמד הרבנים הגאונים

יצחק יוסף ראשון לציון
פאר הדור הרב
יעקב חיים סופר ראש ישיבת קי החיים
הרד"ג
אפרים שרבי רב קהילת מחנה אפרים
שורק ורבני הרד"ג
שליט"א

ובהשתתפות

ראש הקהילה **משה ליאון** סגן ראש הקהילה **צביקה כהן** יו"ר **עופר איובי**
את הערב ינעו הזמר דוד הפצדי ולהקתו

לעדכונים:

שלחו את הסילה "הצטרפות"
גברים 054-6284225 (אור)
נשים 050-5043395 (אדל)

באתר

ברחוב
האלמוג

בשעה
19:30

ביום שלישי ט"ז אלול
9 לספטמבר 2025 למינימום

